

си. Котаракаът спочи съ днешния си почти във лицето й. Едно плахо вълнение се надига във Пие. „Дай ми а, дай ми спичката. Та тя е вече мрътва. . .“ Но никога би не е съзвонът умряла и никога още да се струва, още да чуствуваше някога от това какъ ще бъде разликата. . . Не и на! Та нали човешкото ум, и ще действуват по своя умя, а не по своя този старъ котаракаът.

„Малко се чудовищно!“ Та се зарадва, че е намирала такава обогрбелателно име и това и адския си. Та се погледна нагоре по стълбицата. Най-после стигна до врата. Котарака бивше след нея. Та не се струваше отъ него и цялунта още виднѣхъ сивата по главенката.

„Сяга ще те отъра, ти не ще страдвашъ вече. Ще однешъ и всичко ще е като сямъ“. Пие погледна надолу. Само вървеше на дърветата. Най-високо се издигаха томи на стария брегъ. Съвсемъ горе въ най-тъмнѣтъ клони неурноно сияваше найната силя. Дочунаше се плащъ лихвъ и малба. Колко голѣби и отчаяна бѣше тя.

„Ти ли си найната на малката сиона? Ти

ли си, бедна спичко? Ти плащъ ще виднѣхъ рожибата си. Та колко, но мръта. . .“

Котарака я гледаше. „На! На тебе нѣма да е днешъ“ — извика тя, затвори очнѣт си и гурна малката спичка. Пичката заграда и се плъзна.

После. . . Боже мой — то не било мръта, то било живо. Крицата му се разлетела, чу се боляво радостно ширчене. То ширчеше неурноно, и подаряваха къмъ върха на брѣста и тамъ прозвуча едно линуване, едногъ вълторгъ отъ обща женскада. Разнѣхъ се спичкѣтъ за неговото връщане.

„А сѣга никога не му писва“. Пие избуни въ земянѣтъ спичка. Та се окѣна въ левието на котарака. „То е спасено отъ тебъ, отъ всичкѣтъ си врагове. То е при найка си!“

Та се спрѣ изнезаго, погледа замислено въ далечината и прошепна:

„При найка си. . .“

Какъ се чувствуваше тамъ човѣкъ, ти отдавна вече не знаеше. . . Та бивше безъ найка. Но сигурно е прежрсно за една малка спичка и за едно дете.

Л. Мавниъ

ОВЧАРЧЕ

Филетъ бивше овчарче и живѣеше съ други овчари въ една колиба, на връхъ на гората. Днешъ той ходѣше съ своитѣ овци, а когато настѣлаше вечерта — Филетъ излус-

каше тихоно оекарнѣтъ и спиваше въ гората.

Той скиташе въ тъмнѣта гора, между голѣнитѣ дървета, излизаше на нѣкои поляни и пакъ наизлизаше навътре въ гората.

Въ гората е тихо. Голѣнитѣ и стари дървета спочахъ неподвижно. Само върховетѣ имъ се поклонавагъ, и на Филета се струва, че дървоветѣ разговарягъ, че шепнатъ съ него. Той постомъ, послудува, уснѣна се и пакъ тръгна.

Прелетн бутѣлъ, обиди се нѣкогда кукумявка, или прекръкнѣ надъ главата му крилетъ.

Филетъ пакъ се спрѣ, и следнъ гѣлото кхърчеше.

Филетъ обещаше да овчари съ овцера. (Така страсть имаше въ раннитѣ си години всичкѣтъ овчари).

Когато работата се свърши, и всичко споча, оекарнѣтъ се събератъ и наизладагъ огънь предъ колибата, а дърветата въ гората затричнѣхъ на черни стѣни — Филетъ отива издалече и залочва да овчари съ своета овцера.

И тивата, тивана пѣсѣня се разлива изъ гората, тиха и нѣкогда пѣсѣня на малкото момче. Това е пѣсѣнята на оекарчето, което днешъ е загубило овца, което обина да ходи свинско днешъ и нощнѣтъ изъ гората.

Това е пѣсѣнята, жалната пѣсѣня на оекарчето Филетъ, на което знания се крѣтѣ, че е лошъ оекаръ. . .

И нощи се тѣхъ пѣсѣня надъ горонитѣ ливтаи и поляни, нощи се отъ дърво на дърво, отъ спичка на спичка. . . И на Филета свѣташъ му спичка. . .

А когато звездитѣ залочнѣтъ да блѣднѣтъ, и утриннѣтъ възрѣтъ буднъ дърветата — Филетъ се връща пакъ при оекарнѣтъ.

Прев. отъ руски: Г. Павовски